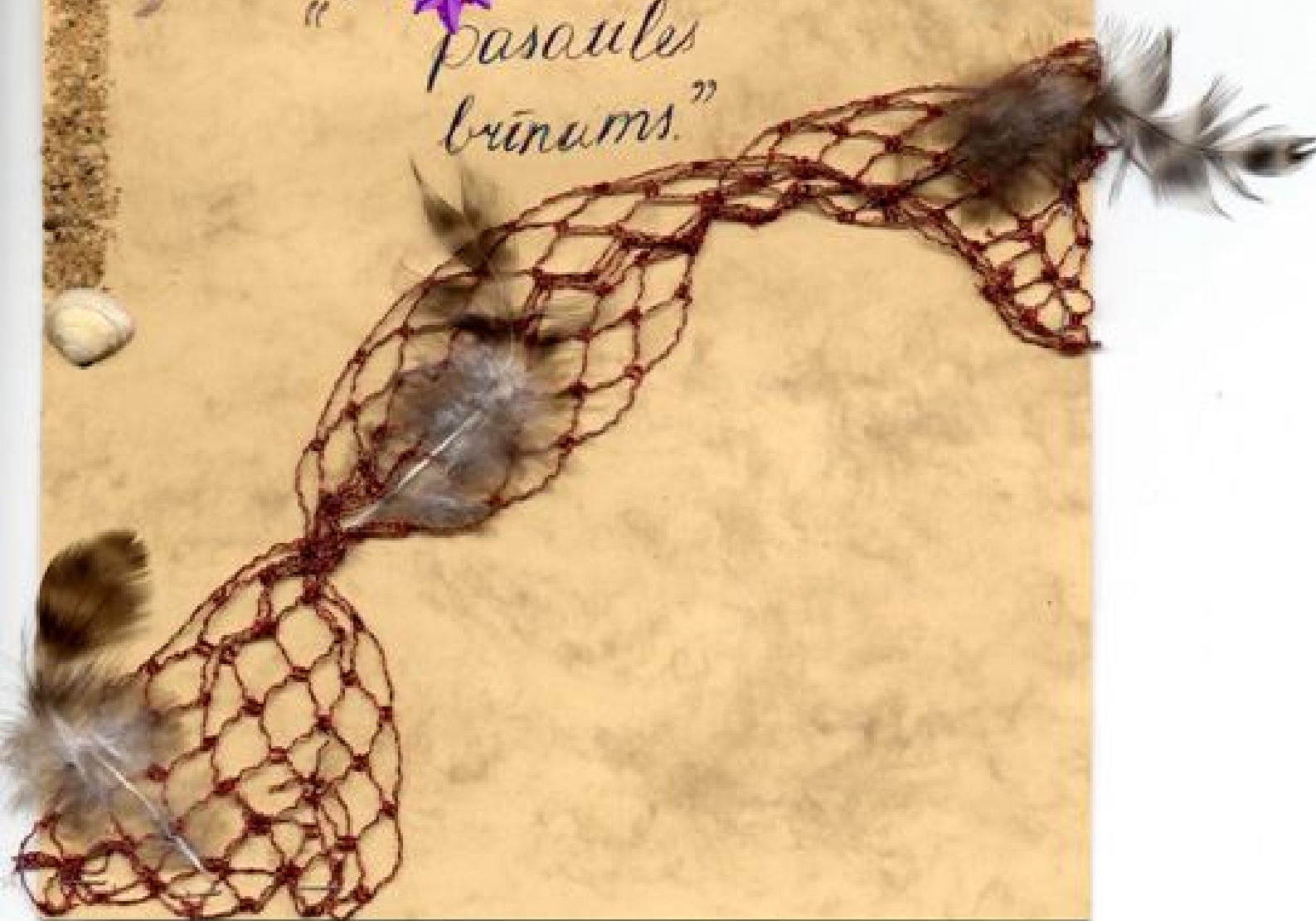

Līga Vosele
Aizupes pamatskola
8. klase

pasaka
"Vislielākais"
pasauls
brīnams."

Darīem cilvēkiem šķiet, ka pasaules viss-
lielākais brīnums ir pasaule pati un viss,
kas tajā mīt, piemēram, gadalaiku mai-
nīšanās no ziemas uz pavasari, no pava-
sara uz vasaru utt. Darīerī brīnums var-
būt zieds, kas aug dārzā, smaržs un
neparasti izdaiļo apkārtni, taciņu ziņu
kādu, kas brīnumu pieredzējis...

Reiz senos laikos, nekaitāmi dau-
dās gadus atpakaļ, dzīvoja meitene
vārdā Eleonora. Vīna bija iemīlo-
jusi akmeni, kas gulējis jūras dzielmē
un gadu gaitā ticis izskalots krastā.
Vēlme iāgāzis, akmens it kā dancoja
līdz saules stariem.

Savukārt meitene dzīvojamālu no
jūras krasta, un apkārt meitenes
mājai atradās neliels priekšs mežs.
Māte Eleonorai bija aizliegusi stai-
gāties ārpus sētas robežām. Meitenei
tas drīz vien arnīka, vēlāk, ka-
mēr māte bija aizņemta ar darbiem,
Eleonora mēdza arī staigāties ārpus
sētai.

Jā kā meitenei nebija tuvumā ne-
viens bērns, visu dienu viņa allaž

parādīja klīstot pa nelielo mežīņu
vai sēdot pie vecā akmens jūras krasta.

Gadi skrēja vēja spāznēm un
drīz vien Eleonora gaidīja savu sep-
tīto daimšanas dienu... un no
ūta pamodusis, atvērusi acis, es,
raudzējās visās malās, cerējama
ieraudzīt kaut ko līdzīgu dāvanai,
bet neko līdzīgu dāvanai viņa ne-
ieraudzīja. Tūlīt arī sāka vilkt
tumšāko svīteri un īsos, melnos svārkus.
„Atmiņusī manu daimšanas dienu?
Nu, vai tad lo ir tik grūti atcerēties?”

meitene jautāja it kā pati sev, cerēda-
ma iegūt atbildi. Izskrējusi no mājas
zibens ātrumā, cāki visam mežam,
taisni pie guļošā akmens un apsēdās
blakus tam, un sāka raudāt.

„Kā tad nu noticis, vai tad ir tik
traki, ka tā jāraud?” Meitene tūlīt
pārstāja raudāt un paskatījās uz
visām pusēm. Neko neredzējama
viņa turpināja raudāt. Pēc brīža
atkal tā pati balss: „Nu pastāsti, kas
tad noticis, vai asaras nav gana liit?”

Eleonora šoreiz saprata, ka viss reiz-
lēkas, viņa raudzējās tieši uz gludeno

jūras akmeni. Tas turpināja: „Acis jau man nav, muti arī ne, bet sirds gan man ir.” Meitene neticēdama savām ausīm sacīja: „Vai Tu, akmen, esi tas, kas ar mani runā?” Ilgi neprātodams atbildēja: „Jā, tas esmu es, stāsti kas kaisš?” Meitene visu pastāstīja. Akmens padomājis un sacījis: „Man priekš Tavis ir neliela dāvana, redzi, to gliemežvāku, kas guļ pie mana vēdera, man viņš ļoti patīk, tas gan ir mazs, taču tas ir gliemežvāks ir vissvētīgākais, kas man pieder, es Tev to dāvinu.”

Meitene pateicās akmenim un apsolīja rīt atrākt atkal, taču nokamajā dienā Eleonora akmeni vairs neatrada.